

Sygn. akt IV KO 69/21

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

w sprawie **K. N.**

oskarżonej z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 12 lipca 2021 r.

wniosku Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 22 kwietnia 2021 r., sygn. akt II K (...),

o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu

z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości,

p o s t a n o w i ł
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Z. postanowieniem z dnia 22 kwietnia 2021 r. zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy o sygn. akt II K 359/21 innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. Za powyższym przemawiać ma stan zdrowia oskarżycieli posiłkowych, ich wiek oraz odległość ich miejsca zamieszkania do sądu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Przedstawiona przez Sąd argumentacja nie wskazuje na istnienie takich okoliczności, które mogłyby skutkować przekazaniem sprawy innemu sądowi w trybie wskazanym w art. 37 k.p.k. Stanowiący podstawę wystąpienia przepis art. 37 k.p.k. zakłada w swej istocie nadzwyczajność przypadku warunkującego

odstępstwo od zasady rozpoznania sprawy przez sąd właściwy miejscowo, nakazując przy tym upatrywanie podstaw takiego rozstrzygnięcia także w potrzebie skutecznego i sprawnego przeprowadzenia procesu. Niewątpliwie dobro wymiaru sprawiedliwości, o którym mowa w art. 37 k.p.k., musi być rozumiane jako podjęcie działań, których efektem będzie sprawne przeprowadzenie postępowania i rozstrzygnięcie sprawy w rozsądnym terminie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego rzeczywiście wypracowany został pogląd, zgodnie z którym w pojęciu „dobro wymiaru sprawiedliwości” (art. 37 k.p.k.) mieszczą się także szczególne okoliczności natury zdrowotnej, uniemożliwiające stawiennictwo oskarżonego na rozprawie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 lutego 2006 r., V KO 10/06).

Sąd wnioskujący podstawę przekazania wywodzi z konieczności zapewnienia oskarżycielom posiłkowym bezpośredniego uczestnictwa w rozprawach i realizowania swoich uprawnień, co miałyby wykluczać ich stan zdrowia, podeszły wiek oraz stałe zamieszkanie w L.

Jak słusznie jednak podniósł obrońca K. N., zgodnie z art. 177 § 1 a k.p.k. istnieje możliwość przesłuchania świadka przy użyciu urządzeń technicznych z jednoczesnym bezpośrednim przekazem obrazu i dźwięku. Na podstawie art. 396 § 2 k.p.k. dopuszczalne jest także przesłuchanie świadka przez sędziego wyznaczonego ze składu orzekającego lub przez sąd wezwany. Wobec treści zarządzenia Prezesa Sądu Rejonowego w Z. z dnia 1 marca 2021 r. nr (...) nie ma żadnych przeszkód, w tym technicznych, do zdalnego przeprowadzenia czynności procesowych, koniecznych do realizacji uprawnień przez R. H. i M. H. W zaistniałej sytuacji możliwe jest zatem rozpoczęcie rozprawy i prowadzenie postępowania na odległość.

Aby zapewnić oskarżycielom posiłkowym możliwość udziału w postępowaniu przed Sądem w Z. nie jest więc konieczne stosowanie szczególnego i wyjątkowego trybu przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu na podstawie art. 37 k.p.k.

Podstawą do skorzystania w rozpoznawanej sprawie z trybu określonego w art. 37 k.p.k. nie może być również twierdzenie, że w L. zamieszkują lub przebywają osoby, o których przesłuchanie już na etapie postępowania

przygotowawczego wnosił R. H.. W takiej bowiem sytuacji nie występuje przesłanka dobra wymiaru sprawiedliwości, a jedynie ekonomiki postępowania.

Podsumowując, Sąd Najwyższy nie stwierdził przesłanek do odstąpienia od ustawowo określonych reguł właściwości sądu i przekazania tej sprawy do rozpoznania innemu sądowi ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości.

Z przytoczonych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.